

Quæstionum, Et Resolutionvm Legalium Libri Duo

Quæstionum, Et Resolutionum Legalium Libri Duo - Quorum Prior in duas Partes divisus, continet Resolutiones Beneficiales, Canonicas Et Regulares: Secundus Controversias Civiles determinat

Tonduti, Pierre François de

Lugduni, 1683

Cap. XXX. Vtrùm mulier possit alienare bona super quibus marito ad inopiam vergente consignata fuit. Et utrùm talis alienatio juramenti vinculo roboretur. Quid si lis nondum fuerit super dotis ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98367](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98367)

sine decreto in bonis minorum, vel contra testatoris prohibitionē in bonis fideicommissis suppositis, quæ propterea erat invalida, utpote facta contra expressā legis vel hominis prohibitionē, sed tamen ibi dicitur talem alienationem sustineri, cum pretiū fuerit cōversum in utilitatem minoris, vel fideicommissi, & ille qui emit, sit subrogatus quoad minorem, & quoad substitutos respectivē in locum creditoris, cui solutum est.

Sed in dictis iuribus nulla sit mentio aliorum creditorum, neque subrogationis concedendæ in præjudicium tertii non intervenientis, vel actum illum ignorantis: nam cum de tertii creditoris præjudicio agitur ad fines subingressionis, tali casu vel cessio intervenire debet, vel requisita à Gloss. in d.l. Aristo, ut nominatim dicit Barbof. in l. post dotem 41. num. 65. ff. solut. matr.

17 Præterea, quod dicitur, solventem succedere in locum illius cui solutio facta fuit, tribus modis intelligi potest: Primò, quod succedat & subrogetur in actione personali competente creditori dimisso. Secundò, quod succedat in actione hypothecaria. Tertio, quod succedat quoad jus excipiendi, seu retinendi.

18 In actione personali succeditur successione, sicuti & in iure excipiendi, quod emptori possidenti datur; sed in hypothecaria concurrere debent requisita, de quibus suprà actum est; & de qua actione hypothecaria nulla sit mentio in dict. l. pariter filium, nec in dict. l. si pupillorum, & hos tres casus bene distinguit Gratian. discept. forens. cap. 269. num. 1. & multis sequentibus.

19 Hoc igitur volunt dictæ leges, e mentem bona alienari prohibita pro dissolvendo ære alieno necessario, securum esse, neque ratione prohibitionis alienationis molestari posse, si pretium impenderit in solutionem creditoris minoris, vel respectivē hereditatis vinculo fideicommissi suppositæ; & se posse tueri si conveniatur, juxta text. in l. cum prior. ff. de distract. pignor. dummodò constet illam, eandemque pecuniam, exsolutam fuisse illi creditori, ut probavimus suprà, in 3. conclus. n. 5. Et ideo dispositio dictorum jurium loquentium de emptore, non est trahenda ad extraneum, qui non possidet, nec excipit; sed agit contra alios creditores posteriores.

20 Præmissa verò confirmantur ex verbis d.l. pater filium, ubi solum disputatur, utrum emptio fuerit valida, vel utrum pignus rectè contractum fuerit super re prohibita alienari; in illis verbis: Pignus rectè contractum est. Item dum dicitur: An emptores bene emerint. Quæ verba ibi explicat Alberic. bene emerint, id est securi, & ab eis non possit revocari: & sic patet quod ibi agebatur dumtaxat de securitate emptoris factæ contra prohibitionem testatoris, non autem de prelacione inter creditores: & probatur ex traditis Odd. in tract. de prohib. alienat. q. 3. n. 50. Immo Gloss. in d.l. pater filium, in verb. rectè contractum, dicit secundum qui soluit, esse loco primi cui soluitur, referendo se ad text. in l. 1. & 2. Cod. de his qui in priorum creditor. locum succed. quasi velit textum illum quoad subingressionem intelligendum, & explicandum esse, ut procedat suppositis habilibus, juxta d.l. 1. & 2. eademque ratione in d.l. pupillorum, si. fin. dicitur jus prioris creditoris ad sequentē trāire, quod Gloss. ibid. in verb. in prioris, intelligit juxta text. in d.l. 1. & 2. sicuti & Bald. in d.l. si pupillorum, §. obligaverit, finali, & Cumanus ibid. declarat rextum illum locum habere, non per viam actionis, sed per viam exceptionis, nisi quando agitur de secundo creditore, qui succedit ipso jure virtute legis in locum anterioris, cui soluit, absque ulla jurium cessione: sicut explicatum est superius in 1. conclus. num. 1. † Sed hic nos agimus

Tom. I. Pars II.

de debitore solvente de pecuniis extranei; qui casus longè diversus est. Quare dictum text. ita intelligit Barbof. d.l. post dotem 41. num. 61. ut quando non agitur de secundo creditore hypothecario, sed de debitore solvente de pecuniis extranei, ad hoc ut locus sit subingressioni, debeant concurrere omnia requisita per Gloss. in d.l. Aristo.

Hoc ultimo loco adnotandum duxi, quod dum agitur de illo requisito, utrum eadem pecuniæ datæ debitori fuerint conversæ in solutionem crediti, pro quo datæ fuerunt, admittuntur probationes conjecturales, veluti ex vicinitate actuum, & similes de quibus Gratian. discept. forens. c. 897. per tot.

Notandum etiam est, quod licet identitas specierum monetæ multum prosit ad arguendam implicationem, & conversionem illarum pecuniarum in causam, pro qua datæ fuerunt; & in satisfactionem illius creditoris, cui solutum est; tamen nec diversitas specierum monetæ nocebit danti pecunias, si aliæ concurrant conjecturæ conversionis; cum sæpe occurrat ut quis unam monetam, à mutante acceptam, convertat in alias species monetæ, veluti propter lucrum cambii, aut propter aliquam aliam causam; & tamen eadem sit moneta per subrogationem: ut in istis terminis docet Cyriac. Niger controvers. 415. num. 63. juxta decis. Rotæ post tract. Censu de censib. decisione 218.

In casu proposito fuit lata sententia, per quam fuit declaratum; illum, qui pecunias debitori tradiderat, sub pacto solvendi anteriori creditori cum subrogatione in jus & hypothecas illius, non succedere in dictis hypothecis, sed juxta ordinem sui contractus, non autem creditoris dimissi collocandum, & graduandū esse; quia pactum subrogationis non devenerat ad notitiam creditoris. A qua sententia cum fuisset appellatum; tamen iste tradens pecunias modico accepto transiit. Et aliàs quaestio ipsa subrogationis fuit acerrimè disputata in præsentī Civitate, tandemque in Curia Sancti Petri fuit judicatum contra subrogationem die 31. Julii 1631. in causa discussionis bonorum Iacobi Romani contra D. Bezard.

CAPVT XXX.

Verum mulier possit alienare bona super quibus, marito ad inopiam vergente, dos consignata fuit: Et utrum talis alienatio juramenti vinculo confirmetur. Quid si lis nondum fuerit super consignatione dotis preparata; & quibus remediis alienatio hujusmodi valida reddi queat.

S V M M A R I V M.

- 1 Quando mulier fuit assecurata super bonis mariti, non potest illa vendere.
- 2 Renunciatio alimentorum qua sequeretur per alienationem bonorum, super quibus mulier fuit consignata, non valet in præjudicium mariti & liberorum, qui ex illis bonis alimenta consequi debent.
- 3 Alienatio bonorum super quibus uxor consignata est, adeo nulla est, ut nec juramento confirmetur.
- 4 Juramentum nihil operatur in iis, qua non pendunt à potestate jurantis.

F 5 Domi

62 Petri Francisci de Tonduti Sanlegerii,

- 5 *Dominium fundi dotalis constante matrimonio spectat ad maritum; non obstante consignatione dotis uxoris.*
- 6 *Actio uxori competens pro petenda dotis consignatione, alienari non potest, quamvis nondum fuerit intentata.*
- 7 *Alienatio bonorum super quibus uxor fuit consignata, quibus remediis valida reddi possit.*
- 8 *Alienatio fundi dotalis pro alimentis, aut alia necessitate liberorum, valida est.*
- 9 *Item pro excarcerando filio, aut cum liberando à lite criminali.*
- 10 *Valida est alienatio fundi dotalis pro filio à carceribus liberando, quamvis nondum esset carceratus, sed tamen de proximo timeretur carceratio.*
- 11 *Uxor potest se obligare tam pro excarceratione filii, quam mariti.*
- 12 *Limita nisi per talem obligationem mulier reperiretur læsa ultra medietatem dotis.*
- 13 *Alimentis futuris cum decreto Prætoris, & pro evidenti utilitate renunciari potest.*
- 14 *Mulier potest se ultra dotis medietatem obligare interveniente Principis rescripto, & adhibita causa cognitione per Commissarium à Principe deputandum.*

Mater, quæ viro vergente ad inopiam super eius bonis fuerat collocata, filium à lite criminali, & bonorum propter contumaciam confiscatione liberare desiderans, quæsit utrum hac de causa bona super quibus consignata est alienare, vel pignori obligare possit? Cui per sequentes conclusiones respondendum censui.

- 1 *Prima Conclusio. Quando mulier pro securitate dotis super mariti sui bonis fuit consignata, seu assecurata, & in illorum possessionem immissa, non potest illa vendere, neque venditioni illorum consentire; cum teneatur illa servare, ut ex fructibus, seu redditibus illorum non solum ipsa mulier, sed etiam maritus & liberi alii possint. Text. est expressus in l. ubi adhuc 29. versic. ita tamen, C. de jur. dot. Cujus hæc sunt verba: Ita tamen ut eadem mulier nullam habeat licentiam eas res alienandi, vivente marito, & matrimonio inter eos constituto; sed fructibus earum ad sustentationem tam sui, quam mariti, filiorumque si quos habet abutatur. Atque ita tenet Bart. in l. si constante 25. n. 91. versic. item uxor, ff. solut. matrim. Fontanel. de pact. nuptialibus, claus. 7. gloss. 2. part. 3. n. 44. fol. mihi 431. Et cum consignatio dotis fiat ad effectum, ut mulier, liberi, ac maritus alii possint, non valebit alienatio alimentorum futurorum, maxime in præjudicium tertii. Galerat. in tract. de renunciat. centuria 1. renuntiat. 50. n. 5. cum ibi citatis, & ita decisum fuit in Rota Romana 14. Junii 1641. prout in decisione in fine hujus capituli inserta.*
- 3 *Secunda Conclusio. Alienatio vel obligatio bonorum super quibus mulier consignata fuit, adeo nulla est, ut nec etiam juramenti robore confirmetur, quia juramentum nihil potest operari, stante præjudicio filiorum quibus alimenta debentur. Ias. in dicta l. si constante, in secunda lectura, num. 234. in fine, ff. solut. matrim. Sord. consil. 269. num. 12. post med. & de aliment. quest. 1. num. 19. tit. 1. ubi dicitur, quod juramentum nihil operatur in iis, quæ non pendent à potestate jurantis, ut quia contractus reproberetur favore tertii; & eod. tit. 1. quest. 32. num. 10. Atque ita decisum fuit in Rota Romana coram Eminentissimo Card. Panzirolo, in una Romana Salviani Interdicti, 14. Junii 1641. Quod maxime procedit quædo agitur*

de fundo dotali, quia illius dominium constante matrimonio spectat ad maritum: ut dicit Bald. cons. 53. n. 3. vol. 5. & tradit Ioan. Castagn. in tract. de benefic. deducto ne egeat, q. 1. n. 71. & 73. ubi dicit mulierem non solum non posse alienare ista bona, sed etiam teneri cavere de illa conservando, cum agatur de præjudicio mariti & liberorum.

Tertia Conclusio. Sicut alienari aut obligari non possunt bona, super quibus mulier fuit consignata, seu assecurata pro dotibus suis, ita nec actio mulieri competens pro dotis assecuratione cedi aut alienari potest: & ideo cum supponeretur actionem pro dotis securitate jam fuisse intentatam: Dixi illam alienari non posse, aut obligari, in damnum & præjudicium mariti, & liberorum, qui ex fructibus bonorum consignatorum alimenta consequi debent, ut notavit Salicet. in l. unio, C. de privileg. dot. n. 3. Ias. in dicta l. si constante, num. 231. & seq. maxime num. 234. in secunda lectura. Sord. dicto consil. 269. num. 12. Barbof. in dict. l. si constante 25. num. 33. in princip. ff. solut. matrim.

Quarta Conclusio. Mulieris obligatio quantumvis dotis consignationem obtinuerit, valida reddi potest, concurrentibus sequentibus circumstantiis. Primo, quod pecuniæ ex obligatione provenientes effectualiter impendantur pro liberatione filii à causa criminali. Secundo, quod per talem obligationem, aliisque jam præstitas, mulier non remaneat indotata, saltem usque ad medietatem suæ dotis. Tercio, quod in tali obligatione seu alienatione interveniat referentium Superioris, & decretum Iudicis, cum causæ cognitione adhibita, cum consensu & obligatione jurata mariti, & liberorum. Nam licet alienatio fundi dotalis de jure non subsistat; quando tamen agitur de redimendo aliquem ex liberis, aut illum ab aliqua necessitate liberando, talis obligatio sustinetur, l. quamvis, cum l. sequenti, ff. solut. matrim. l. si pro aliquo, §. 1. ff. ad Velleian. quæ licet loquatur de patre, eadem tamen ratio militat in filio, argumento l. si paternam, C. ad Velleian. Quod procedit non solum in causa civili propter debitum, sed etiam in causa criminali propter delictum: nulla etiam facta distinctione, utrum culpa filii interveniret, an non? Sord. consil. 367. num. 14. Thesaur. decis. 223. num. 7. Ampliatur, quamvis nondum in effectu subsequuta fuerit carceratio, sed sufficit quod illa timeatur. Hering. de fideiuss. cap. 7. num. 417. Sord. dicto consilio 367. num. 14. sequitur Hodiern. ad Sord. decis. 86. num. 9. & 12.

Et quamvis DD. per eum allegati loquantur de marito, fortius tamen procedunt in filio, ut notavit idem Hodiern. ad dictam decis. 86. n. 2. & 3. & probatur in l. mutus 76. §. manente, ibi, aut ut egentem virum, fratrem, sororemve sustineat, ff. de iur. dot. & in d. l. quamvis ff. solut. matrim. in illis verbis, ut liberis egentibus, aut fratribus, aut parentibus consuleret, per quæ verba ita tenet Cyriac. Niger controuv. 216. n. 23. & 24. vol. 2. Sed ista, ut dictum est, procedunt dummodo mulier non remaneat indotata; ita quod oportet ipsi saltem medietatem suæ dotis remanere salvam, ut illam super bonis mariti, vel releuatorum consequi possit. Cyriac. loc. citat. num. 19. & 20. Hodiern. dicta decis. 86. num. 15. versic. sed omnia prædicta, ubi dicit quod licet mulier se obligaverit pro excarcerando marito; tamen obligatio illa rescinditur si mulier remaneat indotata, ita quod saltem dotis medietatem consequi nequeat, quia tunc dicitur enormissimè læsa; & ideo secundum requisitum quod mulier non remaneat indotata, non sine ratione adjectum fuit.

Tertium

13 Tercium verò requisitum duo continet membra : alterum concernit rescriptum Superioris, alterum verò mariti, & liberorum consensum; quia licet futuris alimentis regulariter renunciari non possit, tamen valida redditur talis renunciatio interveniente juramento cum decreto Prætoris : idque potissimum quando obligatio cedit in utilitatem renunciantis : fusc. *Surd. de aliment. tit. 8. privil. 56. n. 50. & seq. junct. num. 63. & segg.* Rescriptum verò Superioris tantæ est efficaciam, ut etiam mulieris obligatio ultra medietatem dotis sustineatur, si oblatio Principi rescripto, Commissarius per eum deputatus, adhibita cognitione causæ obligationi auctoritatem præstiterit, ut censuit Cyriac. *controverf. 216. num. 22.*

Romana Salviani Interdicti:
coram

R.P.D. PANZIROLO.

Veneris, 14. Junii 1641.

Domini recedendo à decisis sub die 20. Aprilis anni proximè præteriti. Responderunt esse locum Aggidianæ, stante validitate, ac iustitia sententiæ latæ ab A.C. ad favorem DD. Cecilie, & Victoriæ de Amodeis pro restitutione dotis maternæ in remedio Salviani; cum benè remaneant probata extrema necessaria ad effectum obtinendi in hujusmodi interdicto, nimirum creditum cum hypothecâ, ut per DD. in l. 1. ff. de Salviano interd. & in l. 1. Cod. de precar. Roland. *conf. 14. num. 1. lib. 1. Gabr. conf. 46. n. 1. lib. 1. Rot. divers. decis. 44. num. 4. part. 1.* Possessio debitoris tempore hypothecæ, Arc. in §. item Serviana, in fin. sub n. 30. in §. de actionibus. Rol. *conf. 14. n. 13. lib. 1. Pacif. de Salvian. inspect. 1. cap. 5. num. 3.* & demùm bona possidei per reum conventum Negul. *de pignori. in 3. membr. 8. part. num. 15. Put. decis. 207. num. 2. lib. 1. Affl. & decis. 383. num. 6. Rot. divers. decis. 1674. num. 4. lib. 3. part. 3.* cum aliis adductis in decis. Greg. 491. num. 6. cum tamen ut intret Aggidiana, satis sit quod sententia notorium gravamen non contineat, ut per Burat. *de decis. 441. numero 1. & decis. 457. num. 10.*

Siquidem omisso secundo extremo, quod hinc inde admititur, creditum DD. Cecilie, & Victoriæ cum hypotheca probatur ex publico instrumento dotis Angelæ matris, quod facit rem claram, & manifestam. Bart. in l. 1. n. 8. l. 1. n. 10. ff. de non. oper. nunciat. l. 1. in l. interesse, Cod. de solut. Dec. *conf. 36. num. 2. Scraph. decis. 1134. n. 2. Rot. decis. 513. num. 1. & 2. part. 4. recent.* Necnon ex instrumento venditionis domus, super qua fuit intentatum Salvianum, clarè patet quod fuit in bonis debitoris.

Nec visum fuit obstat quod Angela de anno 1605. consenserit venditioni prædictæ domus factæ per P. Paulum virum, Marchioni Tarquinio Santacrucio, & renunciaverit cuicumque hypothecâ sibi super eadem domo competenti. Quia cum Angela usque ab anno 1602. ob vergentiam viri ad inopiam fuerit immissa per sententiam A.C. in possessionem domus, de qua agitur, pro securitate suæ dotis, non potuit illius venditioni consentire, cum teneretur eam servare, ut ex fructibus, seu pensionibus possent alimentari ipsa, maritus, & filii, juxta text. in l. ubi adhuc, & ibi commun. DD. *Cod. de jure dotium. Bart.*

Tom. I. Pars II.

in l. si constante, numero 91. versic. item uxor, & ibi l. 1. in 2. l. 1. numero 235. ff. solut. matrim. Salicet. in l. unica, numero 3. *Codic. de privileg. dot. Fontanel. de pactis nuptial. claus. 7. gloss. 2. part. 3. numero 44.* adeo ut in isto casu, nec juramentum quicquam operetur, stante filiorum præjudicio circa alimenta, l. 1. in dict. l. si constante, numero 234. vers. idem tenet, ff. solut. matrim. Curt. *senior consilio 57. numero 1. vers. contrariam sententiam.* & numero 3. usque ad finem. *Surd. consil. 269. numero 12. post nendum, & de alimentis, quaest. 1. numero 19. & quaest. 32. num. 10.*

Non obstat quod ipsa Angela poterat esse cauta pro consecutione suæ dotis in multiplico faciendo ex parte pretii domus. Quia cum illud requireret longum temporis spatium, interim iam ipsa, quam filii remansissent alimentis privati, contra dispositionem dict. l. ubi adhuc, quæ vult non solum quod dos collocetur in tuto, sed etiam quod deserviat pro oneribus matrimonii, ut per Fontanel. *de pact. nuptial. dict. claus. 7. gloss. 2. part. 3. numero 66. Rot. decis. 472. numero 1. part. 1. divers. & decis. 292. numero 2. part. 1. recent.*

Neque refragatur, quod eadem mulier donec compleretur multiplicum pro sua indemnitate, fuerit assecurata in annuis scutis 70. super fructibus, & emolumentis officii Commissariatus aquæ Salonis. Quia dicta assecuratio non habuit effectum, quod satis iustificatur ex instrumento celebrato de anno 1626. in quo P. Paulus maritus, & Fulvius filius expressis verbis constituentur, Angelam nihil habuisse ex dicta assignatione, proindeque voluerunt illam satisfieri non solum de rata dotis scut. 1500. sed etiam de illius fructibus.

Minus obstat quod de eodem anno 1626. Angelæ fuerint assignati pro satisfactione suorum jurium dotialium fructus census creati cum Marchione Francisco Tarquinii filio de pecuniis multiplicatis ex parte pretii domus; ac dictum instrumentum cum expressa renunciatione omnium aliarum assignationum ad ipsius favorem antea factarum postea de anno 1634. cum solemnitatibus Statutariis eadem Angela approbaverit, & renunciationem ratificaverit. Tum quia non constat ipsam fuisse certificam de nullitate præcedentis renunciationis, cum ob servatas solemnitates Statuti potuerit credere eam esse validam, & ideo subsequuta ratificatio, & approbatio fuit etiam nulla, uti emanata ex falsa causâ; nam Angela si scivisset renunciationem fuisse nullam, eam non ratificasset, nec censum approbasset. Reverendiss. Virgellen. *decisione 64. num. 9. vers. non obstat si dicatur, & decis. 373. numero 3. & seg.* Tum etiam, quia cum dicta mulier in dispositiva instrumenti declaraverit præmissa facere citra præjudicium suorum jurium dotialium, ista protestatio operatur, quod ipsa in tantum censetur ratificasse renunciationem, & approbasse censum creatum ex multiplico, in quantum jura dotalia remanebant salva; dum verò non docetur de censu exigibili, clarè patet, quod illa non sunt salva, & per consequens ratificatio, & approbatio habetur pro non facta. Put. *decisione 34. libro 2. in nov. Rota post Pacif. de Salvian. decis. 146. numero 2. & sequentibus, Gratian. disceptat. 980. numero 7. & 8.*

Præterquam quod, cum Tarquinius emptor acceptaverit mandatum itreyocabile de faciendo Investimento tuto, pecuniarum supradicti multiplici, ut ex illo satisfaceret Angelæ, & illud non fuerit exequutus, dum census fuit à Francisco illius hærede impositus super domo subiecta anteriori hypothe

64 Petri Francisci de Tonduti Sanlegerii,

hypotheca pro tanta summa, quae excedit illius valore. Itaut census non possit dici bene cautus: idcirco remanet obligatus ad damna, & interesse, per textum in l. si tibi mandavero 22. §. sicut, ff. mandati, l. ad comparandas, C. eod. tit. Paris. conf. 91. num. 10. lib. 1. Surd. decis. 304. n. 4. Rota Januensis. decis. 9. n. 5. Pro quibus stante hypotheca inducta ex illius obligatione, competit Salvianum contra eandem domum tanquam de bonis hereditariis ipsius emptoris, saltem pro adimplemento in instrumento venditionis contento circa investimentum tutum.

Et ita utraque parte, &c.

CAPVT XXXI.

De remissione mercedis conductori facienda. Quando ad hunc effectum contractus locationis, vel venditionis sit censendus? Quale damnum sit probandum per eum, qui agit ad remissionem mercedis. Pactum de facienda remissione mercedis, quid operetur ultra jus commune. Exceptio remissionis mercedis, utrum retardet executionem obligationis Cameralis, vel possessionem Domini in recipienda mercede locationis. De casum fortuitorum renunciatione, & de iniustitia pacti, quo Conductor obligatur ad mercedis solutionem, etiam in casum non fructuorum rerum locatarum: & alia multa circa hanc materiam notata digna.

S V M M A R I V M.

- 1 In contractu venditionis non est locus remissioni mercedis, sed rescissioni ex capite lesionis.
- 2 In dubio contractus locationis censendus est, quem partes ita nominarunt.
- 3 In dubio interpretatio capienda est contra debitorem, qui apertius legem dicere potuit.
- 4 Si contractus sit locationis in effectu, non est attendenda denominatio partium illum venditionis contractum nominantium; & e contra.
- 5 Pretii distributio per tempora arguit esse contractum locationis.
- 6 Intellige ut procedat, quando distributio est uniformis, secus si difformis.
- 7 Non potest conductor agere ad mercedis remissionem, nisi damnum sit intolerabile.
- 8 Quod discatur damnum intolerabile in materia locationis.
- 9 Refellitur cautela aliquorum volentium colonum liberari, offerendo locatori omnes fructus.
- 10 Dilla cautela non est etiam admittenda; quamvis locatio pro uno anno dumtaxat facta fuerit.
- 11 Pactum de facienda remissionem mercedis, debet aliquid operari ultra jus commune.
- 12 Limita nisi huic pacto adjecta esset clausula, pro ut de iure, aut quid simile.
- 13 Verba pacti hoc casu sunt attendenda.

- 14 Stante pacto remissionis, illi locus est etiam pro modo damno.
- 15 Neque hoc casu sit compensatio anni utilis cum damno.
- 16 Item stante illo pacto, non imputatur conductori quod praeviderit sterilitatem ex natura rei, vel qualitate temporis futuram.
- 17 Si fuerit conventum, fieri remissionem pro quocumque damno notabili, quomodo intelligatur.
- 18 Exceptio remissionis mercedis non fundata in pacto contractus, non retardat executionem obligationis Cameralis.
- 19 Fallit, si lesio incontinenti probetur, & effectus notoria.
- 20 Sed Avenione, circa hoc videtur obflare dispositio statuti.
- 21 Nulla tali existente conventionem, Locator lite pendente manutenendus est in quasi possessione exigendi.
- 22 Etiam talis manutentio conceditur pendente causa appellationis.
- 23 Exceptio remissionis mercedis, si oriatur ex pacto apposto in eodem contractu locationis, retardatur executio & solutio.
- 24 Remissio cessante pacto non potest peti in ultimo anno locationis.
- 25 Renuntiatio casum fortuitorum in instrumento locationis fieri potest.
- 26 Renunciari potest casibus fortuitis, etiam raro contingentibus.
- 27 Pactum de solvendo mercedem, non obstante non fructuione, est nullum, & contra substantiam locationis.
- 28 Locator tenetur procurare conductori fructuionem, & omnia impedimenta remove.
- 29 Civitas potest impositionem seu gabellam facere in ingressu portarum, pro solutione suorum debitorum.
- 30 Prohibitio commercii infert non fructuionem gabellarum.
- 31 Gabellarum usus amittitur, si plures persona moriantur.
- 32 Non potest dari cautela, ut renunciatur lesioni contingenti in substantia rei locatae.
- 33 Omnis actio qua competit respectu rei, tollitur re perempta.
- 34 Quando damnum conductoris est notorium, cessat privilegium Cameralis obligationis.
- 35 Lesionis cuiuscumque intolerabilis renunciatio non valet, si sit nimis ampla.
- 36 Pactum est iniustum de solvendo mercedem, non obstante non fructuione proveniente ex facto locatoris; siue factum illud fuerit iustum, fide iniustum.
- 37 Virum locator teneatur ad totale interesse erga conductorem facto locatoris impeditum.
- 38 Conductor facto locatoris impeditus, adversus ipsum agere potest pro quocumque damno, etiam non intolerabili.
- 39 Iudex dicitur spoliare locatorem eum condemnando ad solvendam mercedem, si re conducta frui non potuit.
- 40 Quae sit differentia inter sterilitatem, & non fructuionem, quoad remissionem mercedis.
- 41 Conductor solvens post non fructuionem, habet actionem ex conducto.
- 42 Imò & indebiti conditionem.
- 43 Datur hoc casu repetitio, licet damnum potuerit praevideri.